

ringsmæssige Stilling den, at Beslæglæggelsen og formentlig ogsaa Tilbageholdelsen maatte anses som Forsikringsbegivenhed, og Rederierne vilde efter Policen være berettigede til, hvis Skibet ikke blev frigivet inden 6 Maaneder, at kræve Erstatning af Instituttet som for Totaltab mod at abandonnere Skibet til Instituttet. Selv om Rederierne ikke benyttede sig af denne Ret, turde det ikke afvises, at Skibene, indtil de maatte blive tilbageleveret til Rederierne, stadig var dækket i Henhold til de gamle Policer mod Skader, der indtraadte efter Beslæglæggelsen eller Tilbageholdelsen. Hvad derimod Skibene under *Gruppe C.* angaar, maatte det antages, at de *ikke* var dækket i Henhold til de gamle Policer.

Dækningsforholdene for de her omhandlede Skibe laa saaledes meget uensartet og i det hele usikkert, en Situation, som i det lange Løb maatte være uholdbar for Rederierhvervet, og som heller ikke Staten kunde se paa uden Betænkelighed. Handelsministeriet og Rederiforeningen overvejede derfor i Samraad med Bestyrelsen for Krigsforsikringen for danske Skibe Mulighederne for paa ny at skabe en Krigsforsikring for de danske Skibe, der ikke kan krigsforsikres i den ved Loven af 29. April 1940 dannede Afdeling, og man blev staaende ved den Udvej at lade Krigsforsikringens første Afdeling — den saakaldte gamle Afdeling — genoptage sin Virksomhed.

Hovedindholdet af dette Lovtillæg er da, at den ved Loven af 4. Maj 1939 oprettede Afdeling af »Krigsforsikringen for danske Skibe« *genoptager sin Virksomhed*, for saa vidt angaar de Skibe, der ikke kan forsikres i den ved Loven af 29. April 1940 oprettede nye Afdeling af Instituttet eller ikke paa anden Maade er dækket (jfr. Lovene om Krigsforsikring af Lystfartøjer og af Løsøre).

Da Tilvejebringelsen af en udvidet *Kapitalbasis* var en nødvendig Betingelse for en saadan Genoptagelse af Virksomheden, bestemmes det i § 1, at *Staten* forøger sin Andel af den samlede *Garanti* for Krigsforsikringen for danske Skibe med 20 Mill. Kr.*) — fra 40 Mill. Kr. til 60 Mill. Kr. —

*) Dette Beløb svarer til det Beløb, som Staten ved § 1, Stk. 3, i Loven af 4. Maj 1939 havde givet Tilsagn om at ville stille til Disposition for Instituttet med Henblik paa den saakaldte »Chokrisiko«. Denne Statens ekstra Hæftelse blev ikke aktuel, men det anføres i Motiverne til Lovforslaget, at Begivenhederne den 9. April 1940 i Virkeligheden i nogen Grad kan sidestilles med den »Chokrisiko«, man forventede ved Krigens Udbrud.